

La ruta d'aquest any

Enguany la «Ruta» de les nostres Colònies d'Estiu ha complert la seva cinquena edició. Hem estrenat una nova modalitat i hem aconseguit una nova fita. La nova modalitat ha consistit en què hi ha hagut dues sortides completament diferenciades. Es feia necessari. Hi ha uns veterans que cada any volen anar un xic més lluny, perquè van descobrint el gust de la muntanya aspra i dura, de l'aventura que suposa l'enfrontament amb la naturalesa pura i noble, però que s'hi ha de saber tractar per a poder dominar-la. Hi ha també uns adolescents que s'incorporen cada any perquè ja els ha passat l'edat d'anar a colònies. Calia pensar també amb ells. Per això, la Ruta d'aquest any ha tingut una doble realització. La primera ha consistit amb una travessa pel pre-Pirineu de la província de Barcelona: des de Borredà fins a La Molina, passant per Sant Jaume de Frontanyà, Serra de La Clusa, Les fonts del Llobregat, Montgrony i Puig Llançada. La segona, ha estat una excursió per Vallferrera, amb ascensió a la Pica Roja i a la Pica d'Estats i una travessa cap a la Vall de Cardós pel Cercle de Baborte i Coll de Sellente fins a Boavi.

És en aquesta segona realitat on s'ha aconseguit la nova fita. Podriem dir que la «Ruta» ha entrat en la seva majoria d'edat aconseguint per primera vegada els tres mil metres d'alçada, amb la Pica d'Estats, el pic més alt de Catalunya. Pels muntanyencs pirineistes els tres mil metres són una cota que dona prestigi, perquè és ja molt alta i perquè costa d'assolir. No es tracta pas de donar importància a uns metres més o menys, no és pas això. Els tres mil metres tenen importància perquè tots els pics del nostre Pirineu que sobrepassen aquesta cota presenten característiques molt pròpies: geleres considerables, crestes molt aèries i descompostes i exigeixen l'exercici d'una tècnica més o menys depurada segons les condicions de la neu, de l'atmosfera i de les roques per les quals sempre cal fer alguna grimpada.

ASCENSIÓ A LA PICA D'ESTATS

La Pica d'Estats és el punt més alt de Catalunya amb 3.143 metres i constitueix un vèrtex geodèsic de primera importància. Està situada a la regió de Pallars Sobirà, al cap damunt de Vallferrera, fa frontera amb França i és un dels millors miradors del Pirineu.

Per anar-hi, el camí normal és pujar per Vallferrera fins al Refugi de la F. C. M. i l'endemà, de bon matí enfilat el camí de la Pica. Alguns que hi pugen amb tendes de campanya van a pernoctar més amunt, a prop dels llacs, i l'endemà la pujada no és tan pesada. També s'hi pot anar des del Pla de Boavi, que queda al cap d'amunt de la Vall de Cardós; però això ja queda més lluny. L'ascensió normal, doncs, podem dir que és la que es fa des del Refugi de Vallferrera (1.920 metres) pel camí que s'enfila, al començament, per la part més baixa del pic d'Areste i el faldeja

per mig aire, fins a saltar al Barranc de Sotllo i remuntar-lo per la vora del riu. Aquest barranc és una vall alta que es va obrint, de mica en mica, a mesura que vas pujant i presenta un paisatge exuberant i bonic, que culmina a la vista dels dos llacs: Estany de Sotllo i l'Estany d'Estats. Aquest, de proporcions bastant considerables, jo l'he vist glaçat el dia de Sant Joan. La nostra vall queda coronada i tancada al nord per la Pica d'Estats, a la dreta, i el Pic de Sotllo, a l'esquerra, separats per un coll, el Port de Sotllo, que cal enfilat pel mig de la neu i amb calma, perquè la pujada és forta. Un cop dalt del Coll cal baixar un desnivell de cent metres per la cara nord, per pales de neu o gel —depèn de la temperatura— força impressionants, fins a poder vorejar les arestes de roca que baixen de la Pica i que li fan de contrafort. Deixant el petit estany de Bars, glaçat tot l'any, s'enfila la pujada, pel mig de la gelera, fins el Coll de Riufred, que separa la Pica d'Estats del Montcalm, sempre per territori francès. I del coll cap a dalt de la Pica. Tot plegat entre cinc i sis hores. Depèn de la fortalesa de l'excursionista i de l'estat de la neu. Es pot prendre una variant que escursa bastant el camí estalviant el pas per la gelera, i consisteix en enfilat la cresta de la Pica des del Port de Sotllo. Aquest camí té com a contrapunt que és molt més exposat perquè cal fer una bona grimpada per una cresta molt aèria.

Nosaltres, però, vam pujar la Pica d'Estats per l'anomenada «Via Gabarró». Un itinerari que deixa el camí normal a l'arribada al Llac d'Estats fent una forta inclinació cap a la dreta, per mor d'assolir la Pica des de la seva carena més sudoriental, i és d'una bellesa exuberant, sobretot per qui no té vertigen i li agraden les carenes. Es mou sempre en territori català, s'estalvia la gelera de la cara nord i, per tant, el desnivell que allà cal perdre i després recuperar; permet treure el nas, per dalt de la carena, a les conques d'Areste i de l'Estany Fons; es passa pel llac més alt de Catalunya (2.850 mts.), i s'arriba a la Pica d'Estats grimpant per una cresta molt aèria que passa pel pic més oriental i d'allà a l'occidental que és el superior. Aquesta via també és més curta que la normal.

La nostra «Ruta» acabava d'aconseguir el seu primer pic de més de tres mil metres d'alçada. Dels divuit que composàvem el grup, catorze no havien pujat mai tan enlaire. La joia d'aquests moments és impossible de descriure. Llàstima que la boira ens envoltà desseguida i no ens va permetre comprovar allò de que la Pica és un dels millors miradors del Pirineu. El Pirineu vol molt d'esforç, però no cansa. Quan arribes a casa després d'haver assolit un bon objectiu, notes en tu una fortalesa que et fa molt més capaç de tornar-hi. El comiat en el Pirineu no és mai un «adéu», sinó un «a reveure!».

Lluís Ferret

- MERCERIA
- PERFUMERIA
- GENEROS DE PUNTO
- OBJETOS DE REGALO
- PAPELERIA
- PERIODICOS

G E M A